

[Poul Dam.]

om, at styrelsen skal gøres bekendt med kritikken. Jeg ved ikke, om man i kulturministeriet var bekendt med, at en avis forleden havde som en forsidesensation, at kjolerne på det kgl. teater var så og så kostbare; det var en sag, som blev lagt op — efter min mening til skade for det driftsøkonomiske udvalg, der arbejder med det kgl. teaters sager — uden at de pågældende styrelsesgrene havde fået noget at vide om det, og der blev mulighed for en stærk kritik, så vidt jeg kunne bedømme, på et grundlag, der ville have været væsentlig anderledes, hvis de angrebne havde haft mulighed for at gøre sig gældende.

Det besværlige ved hele dette problem er jo, at revision er noget så kolossalt populært. Det er vældig populært i pressen — som vi i øvrigt holder så meget af — at gøre opmærksom på, at her er der anvendt 27 kr., der ikke er bevilling til, eller her er der et eller andet at bemærke. Det er jo, som hr. Dupont også sagde, meget små beløb, det i det store og hele drejer sig om; men de får en omtale i pressen, som er langt, langt større end den omtale, den samme presse giver de fornuftige og gode ting, som bliver udrettet fra det offentlige side.

Det forekommer mig, at revisionsfremgangsmåden, som vi har den i øjeblikket, er medskyldig heri, og jeg håber, at denne i sig selv ubetydelige sag, i hvilken jeg har indtaget et særstandpunkt, kan være med til at få klargjort situationen.

Hr. Dupont sagde, at man jo også har revision i det private erhvervsliv og i kommunerne, og dér bliver man ikke fornærmet over, at der kommer revision. Det er naturligvis rigtigt; ingen bliver fornærmet over at få gode råd af en sådan revision, men selv i det private erhvervsliv bliver man nu fornærmet, hvis revisorerne — hvad de for øvrigt slet ikke må efter lovgivningen — render ud på gader, veje og torve og udskriger, hvad de mener, uden at man selv har haft lejlighed til at udtale sig om det.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg synes, der var meget fornuft i det, hr. Poul Dam fremførte. Men jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at i det svar, som finansministeren har givet udvalget på den forespørgsel, man

sendte mig, og som er optrykt som bilag 7, har jeg egentlig også rettet en lille kritik mod revisionsdepartementet; man kan måske sige, at det kan læses mellem linjerne.

Hr. Poul Dam har måske nok ret rent formelt. Det ligger i sagens natur, at når der er tale om revision, er det normalt sådan og må være sådan, at det er nogle regnskaber, man reviderer; regnskabet skal altså foreligge, inden revisionen kan gøre sig gældende. Men jeg tror ikke, man skal tage så formelt på det. Jeg tror, det er en stor fordel for styrelserne, for ministrene og for de mennesker, der i øvrigt skal arbejde med disse sager, at man har en revision, som løbende følger med i, hvad der foregår, i særdeleshed hvor der er tale om arbejder af den varighed, der her er tale om, arbejder, det tager år at gennemføre. Her er det sikkert ganske praktisk, at folk, der er sagkyndige i revision f. eks. af byggesager, får disse kontrakter og papirer og hermed får lejlighed til at følge udviklingen på disse områder; de kan netop ud fra deres erfaringer i revisionen drage sammenligning med, hvad det koster andre steder at udføre lignende arbejder, og derigennem kan de retlede og vejlede styrelserne, sådan at disse får mest muligt ud af de penge, der er stillet til rådighed af den bevilgende myndighed. Jeg tror, det er meget vigtigt og værdifuldt, at man har dette samarbejde mellem revisionen og styrelserne. Om man så ligefrem skal lovfæste en sådan praksis, vil jeg stille mig lidt tvivlende over for. Dette er noget, der har udviklet sig, fordi man har fundet det hensigtsmæssigt, men hvis man ligefrem lovfæster det, kunne det jo være, at man netop fik en virkning, som hr. Poul Dam ikke ønskede, nemlig at revisionen i kraft af en sådan lovbestemmelse i for høj grad ville blande sig i ting, hvorom vi andre måske ville sige — og også hr. Poul Dam ville sige — at dér måtte man i styrelserne selv have lov til at træffe afgørelsen.

I det svar, jeg har givet, har jeg da heller ikke ubetinget sagt, at revisionen har denne ret. Jeg har i det konkrete tilfælde netop peget på, at der her er tale om et grænsetilfælde, et grænsetilfælde, hvor det må bero på et skøn, hvor langt revisionen kan gå i sin kritiske vurdering. Heri ligger altså dette fra ministeren, at man siger til revisionen: ja vel er det et